

IVANA BRLIĆ-MAŽURANIĆ – ČUDNOVATE ZGODE ŠEGRTA HLAPIĆA

KOD MAJSTORA MRKONJE

1.

Šegrt Hlapić

Bio je neki mali cipelarski šegrt ili inuš, ki nije imao ni oca ni majke. Zvao se je Hlapić. Hlapić je bio malen kot lakat, a veseo kot ptica. Cijel dan je sidio u poderani hlača i črljenoj košulji na malom cipelarskom stolcu, ki je imao tri noge, i cijeli dan je zabijao cveke u čizme i šio cipele. Cijeli dan je fućkao i pjevao pri poslu.

Hlapićev gospodar zvao se majstor Mrkonja, a bio je zao i strašan. Tako je bio velik, da mu je glava dosigala do plafona u njihovoj maloj sobi. Imao je guste, kuštrave vlase kot lav, a duge brke (mustaće) do ramena. Njegov glas bio je tako jak i gruban kot u medvida.

Majstoru Mrkonji dogodila se je jedanput u životu velika žalost i nesrića, pa je odonda bio vrlo tvrdoga srca. Kakova se je nesrića dogodila majstoru Mrkonji, to će se istom mnogo kasnije iz ove knjige doznati.

Majstor Mrkonja bio je ada tvrdoga srca i vrlo nepravičan, pa je psovao i vikao na Hlapića kad god je bio zlovoljan.

Majstorica je bila jako dobra. I njoj se je dogodila ista žalost kot i majstoru Mrkonji. No ona je od te dobe postala još bolja i imala je vrlo dobro srce. Hlapića je jako ljubila.

Ali i ona se je bojala majstora Mrkonje. Kad god je nosila Hlapiću friškoga kruha, uvijek ga je sakrivala pod pregaču, da majstor ne vidi, jer je majstor zapovidao, da se Hlapiću daje on tvrdi i stari kruh, a majstorica je znala, da Hlapić rado ji meki krušac.

Hlapić je imao samo jedne poderane hlače i još jedne, ke mu je majstorica načinila od zelenoga sukna. To sukno je bilo ostalo od majstorove zelene pregače, pa je majstor zapovidao svojoj ženi, da načini od toga Hlapiću hlače. Hlapić je imao u ti hlača tako zelene noge kot žaba, zato ih nije rado nosio, jer su mu se drugi šegrti rugali. Majstor Mrkonja je zapovidao, da ih mora nositi u nedilju. Hlapić je bio uvijek dobre volje, ter kad je vidio da mora nositi te hlače, počeo se i sam šaliti. Kreketao je „kre-kre“ kot žaba, kad god si je oblikao zelene hlače.

Kad su vidili drugi šegrti, da se Hlapić šali, nisu mu se već rugali, nego su se igrali s njim po nedilje i vrlo su ga ljubili.

Samo majstor Mrkonja nije smio viditi, da se Hlapić igra, jer bi ga on odmah otirao domom. Tako je živio Hlapić kod majstora Mrkonje i nije mu bilo dobro. Ali on bi bio ipak bogzna kako dugo ostao ondje, da se nije dogodilo nešto, ča je Hlapića preveć ražalostilo.

2.

Čižmice

Neki bogati gospodin naručio je kod majstora Mrkonje čižmice za svoga maloga sina. Čižme su bile vrlo lipe. Njihove sare svitile su se kot sunce. Sam Hlapić zabijao je cveke u te čižme. No kad je gospodin došao sa svojim sinom po čižme i kad je sin obuo čižme, bile su mu na najveću nesriću pretijesne. Zato gospodin nije htio čižme uzeti niti platiti, pa se je majstor Mrkonja pokarao s njim. No gospodin ni onda nije htio uzeti ni platiti čižme. Kad je on gospodin otišao, počne se majstor Mrkonja ljutiti i vikati na Hlapića:

„To si ti zakrivio, ti nevaljanac! Ti ljenjak! Ti nižvridnjak! Ti si kriv, da su čizme tijesne!“ Strašno je vikao Mrkonja. Onda uhvati one čizmice i izbije Hlapića čizmani po hrptu. To je bilo jako nepravično, jer je majstor sam krojio čizme, pa Hlapić nije bio kriv ča su bile pretijesne. No kad je majstor Mrkonja bio srdit, onda nije znao ča je pravo, a ča je krivo. On ada izbije Hlapića čizmami po hrptu, hiti čizme u kut i reče svojoj ženi: „Sutra ćeš je u oganj hititi. Ne kanim već viditi tih čizam!“ Onda se okrene kot lav k Hlapiću i zagrozi mu se svojom velikom šakom i gromkim glasom: „Čizme hte izgoriti, ali ti ćeš mi, ljenjak, još platiti za nje!“ To je značilo, da će Hlapić još dobiti batin zbog tih čizam. Kad je Hlapić navečer toga dana išao spavati, nije on ni fićkao ni pjevao kot obično, nego je nešto razmišljao.

Hlapić je spavao u kuhinji na tlu uz štednjak. Ondje je imao jednu tvrdu slamnjaču, poderanu jupu i kusić sviće, zataknutu u jedan krumpir, jer nije imao svićnjaka.

Leže ada Hlapić na svoju slamnjaču, ugasi sviću, ka je još malo kujčala iz krumpira i počne razmišljati. Mislio je Hlapić, mislio, a onda odluči, da će u noći pobignuti od majstora Mrkonje i da će projti po svitu. Premda to nije bilo tako lako, a bilo je i pogibeljno, ipak je Hlapić to učinio. Jer ča god šegrt more izmisliti, to more i učiniti.

3.

Big

U noći, kad je već sve tvrdo spavalo, ustane Hlapić. Oko njega je bilo tamno kot u zatvorenoj škatulji.

Tiho kot miš izajde Hlapić iz kuhinje i uvuče se u djelaonicu. Ondje je bila črna noć kot u zatvorenoj škatulji. Kad je Hlapić našgao svićicu, počelo je po podu na sve strane nešto šušcati, pucketati i bižati. To su bili miši, ki su po noći grizljali kožu. No Hlapić se nije ogledao na nje, jer je imao još ouno posla, da se pripravi za putovanje.

Najprije uzme Hlapić kusić stare hartije i veliku sipelarsku olovku. Onda sjede na svoj mali stolac s trimi nogami i počne pisati pismo:

„Vi ste hitili čizme u oganj. Meni je to žao, pa idem po svitu, da je razgazim. Onda ne hte biti pretijesne. Budite bolji s vašim drugim šegrtom. Dajte mu već juhe i mekši kruh. Čizme ću vam vratiti. Hlapić.“

To je Hlapić vrlo dugo pisao, jer nije bio osobito vježban u pisanju. Njegova slova bila su velika i grbava kot kruške. Kad je Hlapić svršio to pismo, onda se stane vrlo tiho i pričvrsti pismo na majstorovu pregaču, ka je visila a stijeni. Zatim sjedne i počne pisati drugo pismo: *„Draga gospa! Hvala Vam na Vašoj dobroti. Ja idem u svit. Mislit ću na Vas i pomagat ću svakomu, kot ste i Vi meni pomagali. Vaš Hlapić.“*

Onda se opet stane tiho i pričvrsti ti pismo na pregaču majstorice. Ona je takaj visila na zidu. Zatim pograbi Hlapić svoju črljenu kožnu torbu i počne u nju suvati ča mu je tribalo za putovanje. Najprije metne nutra kus kruha i kus slanine. To je bila njegova večera od čer, jer je bio Hlapić čer žalostan, pa nije mogao večerati.

U torbu vrže jos jedan dobar rubac, pa jedno šilo, malo drijetve i nekoliko kusićev kože.

Hlapić je naime bio pravi mali cipelar, a cipelar ne more biti bez šila i drijetve, kot ni vojnik bez puške. Zatim merne u torbu još svoj mali nož, i bila je puna.

Kad je to bilo gotovo, počeo se Hlapić oblicati za put.

Najprije skine s klina svoje zelene hlače i obliče si je. Skoro ke zakreketao, kad si je je navukao, tako je bio naučan na tu šalu.

No morao je štititi kot miš, da se ne probudi majstor Mrkonja, ki je spavao u drugoj sobi. Zatim uzme Hlapić konac i pokrpa lakat na svojoj črljenoj košulji, pa si ju obliče. Iz kuta donese i one krasne čizmice, zbog njih je čer dobio batin.

Hlapić je skoro zafučkao od veselja, kad je obukao čizmice, tako su mu krasno stajale! No pravoda ni fućkati nije smio, jer bi se majstor probudio. Zatim je Hlapić htio uzeti svoju kapu. Ali ona je bila sasvim poderana i muslava.

Zato Hlapić zame kus svitle kože, ka je ostala od čizmic i zašije od te kože širok rub oko kape. Lako je bilo njemu šiti kožu, kad je bio cipelar! Kapa se je sada svitila kot sunce, i Hlapić si ju nasadi na glavu.

Tako je Hlapić bio gotov za putovanje. Imao je na sebi zelene hlače, črljenu košulju, krasne čizmie, sjajnu kapu i črljenu torbu prik ramena. Izgledao je kot general nekakove čudnovate vojske!

Onda se odšulja Hlapić tiho, jako tiho iz djelaonice na dvor.

Na dvoru je bio svezan kucak Bundaš. Hlapić i Bundaš bili su veliki prijatelji, zato Hlapić i nije išao sad k njemu, jer je znao, da će za njim cviljiti. A Hlapiću je bilo ionako teško i žao ostaviti Bundaša.

Istom kad je Hlapić izašao na dvor i razmišljao, bi li išao zagrliti Bundaša, počne majstor Mrkonja u sobi kašljati. Majstor je samo u snu kašljao.

Greblo ga je u gutu, jer je čer preveć vikao na Hlapića. Kad je Hlapić čuo da majstor kašlja, bilo mu je strašno. Uplašio se je, jer je mislio, da se je majstor Mrkonja probudio. „Biži sad, Hlapić, ča bolje moreš“, reče sam sebi.

Pak se brzo provuče van kroz veliku ljesu, ka srićom nije bila zaklenuta, i bio je na ulici.

Na ulici varoša je bio još črn mrak. Kuće su izgledale velike do neba, a Hlapić se je jako paščio. Nigdje nije bilo nikoga; svi ljudi su još spavali.

Tako je pobigao Hlapić od majstora Mrkonje.

PRVI DAN PUTOVANJA

1.

Mali mlikar

Išao je Hlapić, išao u mraku dugo po ulica, jer je bio grad velik. Već je bio prošao toliko ulic, da ga majstor Mrkonja već ne bi mogao najti.

Još uvijek je išao Hlapić, a onda je počeo svitati dan, pa nije bilo već tako tamno. U poslidnjoj ulici varoša susretne Hlapić jednoga starca, ki je na mali koli i na malom magarcu dovezao mnogo posud s mlikom u varoš.

Kola i magarac bili su vrli lipi, ali siromah starac bio je slab i pognut.

Starac je s koli stao pred jednim stanom na tri kate, ki je bio tako visok, da je na najviše njegove obloke još uvijek misec gledao.

Kad je starac s oslom stao pred tom velikom palašom, zgrabi on jednu posudu puno mlika i htio ju odnesi nutra. No kako je bio slab, potrkne se na prvoj stepenici ter skoro da nije pao. Tada počne jaukati i sjede na stepenice pred stanom.

Nato dojde Hlapić u zeleni hlača i črljenoj košulji, s krasnimi čizmicami i blistavom kapom.

Kad ga je starac vidio, tako se začudi, da je prestao jaukati.

„Dajte, djede, ja ću vam odnesti mliko u kuću“, reče Hlapić.

„A otkud si ti?“ upita djed čudnoga Hlapića.

Hlapić nije rado govorio o majstoru Mrkonji pa zato reče: „Ja sam šegrt Hlapić. Šalje me cesar, da njegovom sinu razgazim čizme i ako treba komu pomoći u njegovom carstvu, da mu pomorem“.

Starac je znao, da se Hlapić šali, ali mu se je dičak tako dopadao, da je prestao jaukati, a još i nasmijao se.

„Na ki kat treba odnesti mliko?“ pita Hlapić.

„Na treći kat“, reče starac.

Hlapić je bio vrlo jak ter uhvati tešku posudu, pa ju odnese kot pero u stan.

Na stepenica je bio još mrak.

Dojde Hlapić s posudom u prvi, onda u drugi, pa konačno u treći kat. Treći kat je bio tako visoko, da je tamo još misec gledao na obloke.

Na stepenica je bilo sasvim tamno, a u mraku je ležalo nešto sasvim čрно. Samo su se dvi kugljice svitile kot dvi črljene sviće. To je bila mačka i nje oči su se tako krisile kot črljene sviće. „O prosim“, reče Hlapić mački, „ja sam, gle, već donesao mliko, samo mi izvoli pokazati put.“

Mačka digne veselo rep i potrči pred Hlapićem do jednih vrat.

Ovdje Hlapić poišće zvonac i pozvoni.

Sluškinja otklene vrata i otvori. Kad je vidila šarenoga Hlapića, sliškinja se uplaši, vrisne iz svega grla i udri ruke skupa. Mačka se prestraši od nje vriskanja, pa skoči Hlapiću na glavu, a s glave sluškinji na ramen, i onda prik ramena pljus! ravno u lonac pun vode.

Sad da ste vidili tu komediju!

Mačka mijauče, voda štrca, lonac se prekobacuje, Hlapić skače, da ne namoči čizmice, a sliškinja se smije tako jako, da se tresu stakla na obloki.

„O! O!“ smijala se sluškinja, „ča si ti za šareno čudovišće? Je si li papiga, ili si dite, ili tko si?“

„Vi ste varate, gospodjica“, reče Hlapić. „Ja sam Hlapić i nosim vam mliko. Starac je slab, pa ne more po stepenica. No bolje bi bilo da niste vikali.“

Sluškinja se je sad još već smijala.

Zatim uzme od njega mliko, a kad je Hlapić s praznom posudom htio otići, uzme sluškinja sviću i sprohodi ga po stepenica doli, jer joj se Hlapić dopadao.

„A zač vi, gospodjica, ne idete svaki dan sami po mliko doli? Kad morete sad mene doli sprohoditi, morete i sami po mliko“ reče Hlapić. „Starac je jako slab, pa ne more nositi mliko na treći kat.“

Sluškinju je sram, ča nije sama na to mislila i obeća Hlapiću, da će pojti od sada svaki dan sama doli po mliko.

Hlapić pak obeća, da će joj zato donesti cvijeća s putovanja.

Kad je Hlapić došao doli na ulicu k starcu, zaprosio ga je, da mu dopusti i dalje raznašati mliko, jer su kola bila još puna.

Starac to rado čuje, a Hlapić zgrabi maloga magarca za žvale i počne razvoziti mliko. Pametni osao znao je sam, u ki stan treba nositi mliko ter je sam stao svagdje pred ljesami. Hlapić se je vrlo čudio, kako je pametan magarac i pitao je starca, zač ljudi tako pametnu životinju nazivaju magarcem ili oslom.

Starac je bio nemer vrlo star, ali ipak nije znao odgovoriti Hlapiću na to pitanje.

„Kad sam se ja rodio, već su imali magarci to ime“, reče starac.

To Hlapiću nije bilo pravo i požalio je, ča nije znao bolje pisati. „Da bih ja znao bolje pisati, napisao bih jednu knjigu o tom, da se te pametne živine okrstu lipšim imenom, a ime magarac ili osao da se da onim stvaram, ke si ga zaslužuju“, reče Hlapić.

Medjutim se pametni magarac nije brinuo zato, kako ga ljudi nazivaju, niti zato, ča govoru Hlapić i starac o njem, nego je postajao dalje pred onimi vrati, gdje je tribalo.

A Hlapić je svakiput uhvatio posudu s mlikom i brzo kao vjetar trčao gori po stepenica.

Tako su kola bila vrijeda prazna. Samo je ostala jedna mala posuda starcu za ručenje. Onda se starac zahvali dobromu Hlapiću i da mu se napiti slatkoga mlika. Zatim se odveze starac s magarcem i s koli dalje, a Hlapić projde svojim putem.

Već je bio bijeli dan.

Još malo je išao Hlapić, a onda izajde iz varoša. I opet je još malo išao, pa nije bilo već nijednoga stana, nego samo velika polja, grmlje, drveće u dugačka cesta. Grad se već nije vidio.

„Hvala Bogu“, reče Hlapić i sjede pod jedno drivo.

Bio je jako zaspan, jer je u noći malo počivao. Zato metne črljenu torbu pod glavu i leže u diboku travu. Trava je bila meka, ali je ipak bilo dosta tvrdo na njoj ležati. Svejedno Hlapić zaspi slatko kot zec u travi.

Neka nek spava. Glavno je, da je majstor Mrkonja daleko, – a još je glavnije, da Hlapiće ne zna, koliko ga dobra, a koliko zla čeka na tom putu.

Kad bi on to znao, ne bi tako mirno počivao.

2.

Velika se glava pokaže u travi

Hlapić je spavao vrlo dobro i dugo u travi.

Kraj njega je po cesti prošlo mnogo kolijov, mnogo seljakov i seljakinj. Konji su toptali po cesti, ljudi su razgovarali i vikali, kola su škripala, a guske, ke su seljakinje nosile u grad, gakale su.

Hlapić je spavao i nije ništa čuo, kot da ime pune uši batora. U visokoj travi nije ga nigdo vidio.

Tako je došlo i podne. Na cesti nije bilo već nikoga.

Najedanput se počne Hlapić buditi. Čuje, kako se nešto vuče po travi, kako se šulja u šulja. Sve bolje i volje čuje, kako nešto tapka i tapka. A onda začuje, već sasvim blizu sebe, kako negdo teško diše i puše.

To mu je bilo čudnovato.

Hlapić je bio zadržiman, pak nije još dobro vidio ni čuo. Zato se hoće malo podignuti, da vidi ča se to šulja i ča to tapka primičući se u travi sve bliže i bliže k njemu.

U ta čas pokaže se iz trave sasvim blizu Hlapića jedna velika, kuštrava, žuta glava i ispruži prema Hlapiću dugačak i črljen jezik.

To je bilo zaista vrlo čudnovato i dosta strašno. Morebit bi se ki drugi i prestrašio. No Hlapić samo skoči i objami obadvimi rukami tu veliku kuštravu glavu!

To je naime bio njegov dragi kucak Bundaš. Bundaš je za Hlapićem utekao od majstora Mrkonje, i tako dugo je njušio i tražio i trčao, dok nije Hlapića našao.

Bundaš počne svojim dugim črljenim jezikom lizati Hlapiću ruke, a Hlapić ga je neprestano grlio i grlio.

„To je lipo, dragi moj Bundaš!“ govorio je Hlapić. Onda se od veselja počnu prebacivati i kotrljati i ruljati po travi kot dvi labde. Kad im je bilo toga već dosta, reče Hlapić: „No , a sad izvoli sjesti, pa ćemo objedvati.“

Bundaš je bio tako veseo, da je samo skakao za muhami i konjaci.

Hlapić je sjeo na travu, izvadio iz torbe svoj kruh i slaninu i mali nož. Onda si je skinuo kapu, prekruzio se, kot je to i doma uvijek činio, i počeo jisti. Jedan kus slanine metnuo je sebi u usta, a drugoga je hitio Bundašu. Bundaš je svaki kus dočekao s otvorenim trupcem i odmah ga progutao. Zatim je odrizao Hlapić kus kruha sebi, a drugoga hitio Bundašu. Šćap! veli Bundaš i kruha više nije bilo.

Tako su Hlapić u Bundaš dota brzo svršili objed, a onda su se digli i pršli dalje na put.

Bilo je vruće, a cesta je bila dugačka, bijela i prašna.

3.

Kuća s plavom zvijezdom

Dugo su Hlapić i Bundaš veselo išli po cesti. No konačno su je već počeli i potplati peći.

Tada su došli do jedne male sirotinske kućice. Kućica je bila okrpana i naherena, a imala je dva obličice. Zdola ispod obločicev bila je nacrtana plavom bojom velika zvijezda. Ta zvijezda se je već izdaleka vidila, pa je zbog nje cijela kuća izgledala kot starica, ka se smije.

U kući je negdo jako plakao. To je ražalilo Hlapića i on se spomene, kako je rekao da ide po svitu, da pomore komu triba. Zato ide nutra i kuću, da vidi ča se dogosilo.

U sobi je Hlapić našao jednoga dičaka, ki se zvao Marko i ki je sam sidio na klupi i plakao. Bio je tako velik kot Hlapić, a plakao je, ča je izgubio na paši dvi guske. To pravoda nije bila najveća nesrića, ali za Marka strašno velika.

Marko nije imao oca, a njegova majka je bila siromašna, pa je zato morao Marko jako paziti na guske, jer je svaka guska bila vridna dva dukate.

Kad je Hlapić u zeleni hlača, s črljenom košuljom i svitlimi čižmicami došao u sobu, Marko se je tako začudio, da je širom otvorio usta i prestao plakati.

„Zač si tako jako plakao?“ pitao je Hlapić Marka.

„Kad sam izgubio na paši dvi guske“, odgovorio je Marko i počeo još jače plakati.

„To nije ništa“, reče Hlapić. „Mi ćemo je najti. Hajdmo je iskati!“

Bundaš, Hlapić i Marko projdu ada iskati guske.

Blizu je bila jedna velika voda, kraj ke je Marko uvijek pasao guske, pa je sada otpeljao do te vode Hlapića i Bundaša. Hlapić još nikad nije vidio tako velike vode, jer je dosad uvijek živio u varošu. Oko vode bilo je puno grmlja, a daleko prik, uz ubrov, rasle su šibe iz vode.

Kad su došli tamo, počeo je Marko opet plakati.

„Joj, joj, nikad neću najti svoj gusak!“ Marko je tako jako plakao, da mu je Hlapić morao posuditi za brisanje suz svoj plavi rubac.

I Hlapiću se je činilo, da se uz tako veliku vodu ne moru najti dvi guske, ke su tako male. No nije htio to reći, da ne ražalosti Marka, nego je počeo s njim iskati guske po grmlju. Bundaš je donle trčao, njušio i lajao oko njih sve jače i jače. Najedanput se zapudi kuštravi Bundaš i skoči u vodu ter počne pluti prik one velike vode.

„Bundaš, Bundaš!“ vikao je Hlapić i zvao ga, ali Bundaš ne mari, samo trese glavom i pluje dalje na drugu stran vode, pa se izgubi med šibljem.

Hlapić je jur mislio, da je njegov Bundaš izgubljen. A ako se Bundaš izgubi, onda će i Hlapić plakati! No Hlapić nije mogao sad plakati, jer je svoj rupčac posudio Marku. A nije imao ni vrimenta da plače, jer se prik vode u grmlju čulo mahanje i šopanje kreljuti i glasno gakanje, pa još glasnije lajanje. To su pravoda bile Markove guske, ke je Bundaš iskao i našao ondje u grmlju uz vodu. Tamo ni Marko ni Hlapić nikad ne bi mogli dojt.

Marko je skakao od veselja, kad je Bundaš počeo goniti guske prema njemu. Guske su plule najper i otvarale širom kljune ter srdito gakale. Bundaš je plivao za guskami, gonio ih i isto tako srdito lajao. No sve se je dobro svršilo u Bundaš, srićno dotira guske do Marka i Hlapića, pa izajde veselo iz vode.

„Kako si pametan! Kad obogatim, kupit ću ti kobasicu za deset filirov“, rekao je Hlapić Bundašu.

Onda zgrabi Marko jednu, a Hlapić drugu gusku, pa je metnu pod pazuh i projdu domom. Bili su tako veseli, da su fićukali po putu kot črni kosi.

Kot su tako išli, reče Marko Hlapiću:

„Ali ima tvoj Bundaš veliku glavu!“

„Zato je i tako pametan“, reče Hlapić. „Kad bi ti imao tako veliku glavu, našao bi guske bez Bundaša!“

U to su došli k Markovoj kući. Markova majka bila je već doma, pa je dopustila Hlapiću, da more kod njih spavati, jer je bila vrlo srićna, ča je Bundaš našao guske. Tako je Bundaš priskrbio Hlapiću prvo

noćišće. Već je bio večer pa su Marko i Hlapić sjeli na veliki kamen pred kuću i dostali u šaroj zdjeli žgancev s mlikom i dvi velike drvene žlice.

Dok su večerali, pita Hlapić Marka:

„A gdo je nacrtao onu plavu zvijezdi na kućici?“

„Ja.“, odgovorio je Marko. „Kad je mati bilila sobu, zeo sam farbu i nacrtao tu zvijezdu. Mislio sam, da hte moje guske poznati kućicu po toj zvijezdi. Ali sad vidim, da je to bilo zaman i da guske idu prik vode bila ili ne bila zvijezda na kući.“

No Hlapić si je dobro zapameti tu plavu zvijezdu. I svaki, ki čita ovu knjigu, neka si takaj zapameti. To će mu tribati, kad dojdou ozbiljni dani za Hlapića.

Tako su razgovarali Marko i Hlapić i večerali, a onda je dostao Bundaš žgancev. Zatim su prošli svi spavati.

Ali Hlapić nije ni u sobi ni u postelji spavao, jer u kućici nije bilo za njega mjesta.

Hlapić je spavao zgora na štali.

Na dvoru je bila jedna mala i stara štala, a na štali sijeno. Hlapić je morao splazniti na pod po škala, a onda se je morao poškuljnuti kroz jedan mali otvor na pod.

Kad je jur bio na podu, okrene se Hlapić, pruži glavu kroz otvor i vikne:

„Laku noć!“

Na dvoru nije bilo već nikoga. Bila je črna noć, pa je dvor izgledao kot velika črna jama. Zgora na nebu bilo je toliko zvijezd, koliko ih Hlapić još nikada nije vidio.

Onda Hlapić sazujje i obriše svoje krasne čizmice, pa leže i sijeno i zaspi.

Pred štalom je spavao Bundaš, na štali je spavao Hlapić, a u štali je spavala jedna lipa šara krava.

To je bio prvi dan Hlapićevoga putovanja i srićno je prošao. Bog zna, kako će mu biti drugi dan!